Певна річ, що я люблю
Просто до загину
Рідну мову та пісні,
Матір-Україну.
Певна річ, — бажав би я
Рідної просвіти
І народові в добрі,
Не в убозтві жити.
Певна річ оце усе!
Тільки ось де лихо —
Кажуть нам: не ворушись,
А сиди лищ тихо!
Як вкраїнську мову я
Уживати буду?
Тадже лиха я повік
За це не відбуду!
Про просвіту рідну дбать?
Та як же тут дбати, —
Та за цей сепаратизм —
За залізні грати!
Дбати, щоб убозтва й лих
Не було в народі?
Та се просто, скажуть, вже
Анархізм, та й годі!
А як скажуть: гине все, —
Просто в Сибіряку!
Тільки здумаю — трусюсь
Зараз з переляку.
Ні, хоч дуже я люблю
Україну-неньку,
А сидітиму собі
Краще потихеньку.

1892

Джерело: Б.Грінченко. ПОЕЗІЇ. Київ, "Радянський письменник", 1965.